

Arrest

nr. 215 439 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 16 februari 2018 het Belgische grondgebied. Hij wordt op 23 februari 2018, door de gemeente Hoeilaart, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die zijn verblijf toelaat tot 16 mei 2018.

1.2. Op 14 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*"De heer / mevrouw :
naam en voornaam: [F.J.,M.D.A.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Brazilië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x) 2° in volgende gevallen :

[...]

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat hij/zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 16/02/2018 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

De aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Er werd geen verlengingsaanvraag voor medische redenen ingediend."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Het feit dat nadien, bij de daadwerkelijke kennisgeving van de bestreden beslissing, op de akte van kennisgeving tevens geen handtekening voorkomt betekent dat de bestreden beslissing werd getroffen door een daartoe niet bevoegde ambtenaar. Verzoeker vreest dat de bestreden beslissing niet door de hiervoor exclusief bevoegde persoon werd genomen. De verzoekende partij meent dat de verwerende

partij minstens haar zorgvuldigheidsplicht schendt om de correcte vermeldingen en handtekeningen aan te brengen op zijn beslissing.

Verzoeker verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijst verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met zijn specifieke situatie. Meer in het bijzonder wijst verzoeker naar:

- DVZ was op de hoogte dat verzoeker een familie in België had en dat hij ziek was :

[...]

Verzoeker is in medische behandeling:

Bovendien moet DVZ rekening houden met onmogelijkheid om een behandeling in het thuisland te verkrijgen en in de weigering een gemotiveerd antwoord geven op de bewezen argumenten dat de betrokkene de vereiste geneesmiddelen niet kan bekomen omdat hij onvoldoende financiële middelen heeft (RvS 78.764.17 februari 1999).

Er moet rekening gehouden met het feit dat het voor verzoeker onmogelijk is om in zijn land van herkomst de vereiste medische verzorging en medicatie te bekomen, mede gelet op de kostprijs ervan.

De RvV oordeelde dat het niet volstaat dat de vereiste behandeling beschikbaar en toegankelijk is. In casu : een onderbreking van de postoperatieve opvolging na een glaucoomoperatie complicaties veroorzaken (bijvoorbeeld blindheid). (RvV 32.515, 8 oktober 2009 - RvV 32.516, 9 oktober 2009).

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat het dossier van bezoeker NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.

M.a.w., is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Verzoekende partij verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijst verzoeker aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen : Hij is ziek en heeft een zus en schoonbroer, bij wie hij verblijft, volgt een medische behandeling, enzv .

Verzoeker heeft een 9ter aanvraag op 2709/2018 ingediend:

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat aan betrokkenen niet mag worden bevolen het land te verlaten zolang er geen beslissing is geweest omtrent hun aanvraag tot regularisatie.

Het medisch attest dat verzoeker neerlegde en het standaard medisch getuigschrift stellen o.m. dat Verzoeker lijdt aan een levensbedreigende ziekte (zie 9-ter aanvraag), dat hij een behandelingen zijn hele leven moet volgen. Een terugkeer onmogelijk is (zie supra) en dat er geen mantelzorg in Brazilië is. Dergelijke werkwijze strookt niet met de werkwijze die mag verwacht worden van een behoorlijk besturende overheid! M.a.w., is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen

In twee arresten heeft de Raad van State geoordeeld dat elke afgifte van een BGV in een hangende regularisatieaanvraag een schending is van de formele motiveringsplicht. De DVZ moet het beginsel van behoorlijk bestuur respecteren en een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier.

De Raad van State vernietigde daarmee twee principearresten van de RvV. Daarin stelde de RvV dat de DVZ alleen verplicht is een schending van fundamentele rechten te beoordelen vooraleer een BGV af te leveren. (zie, Raad van Staate dd 1/10/2009 nr 196.577 en van 3/12/2009, nr 198.507 en RvV dd 31/07/2008 nr 14.727 en 14.731)".

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als voorlaatste vermelde rechtsregel (de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur) volgens de

verweerder de omschrijving van die 'rechtsregel' als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

"Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is." (R.v.V. nr. 113.377 dd. 06.11.2013)

Dit onderdeel van het eerste middel van de verzoekende partij zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet zou hebben gemotiveerd nopens de concrete omstandigheden.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Volgens het overgemaakte paspoort blijkt dat verzoekende partij het recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf de datum van binnenkomst, 16.02.2018. Het regelmatig verblijf werd aldus terecht verstreken geacht. Verzoekende partij voert hieromtrent ook geen betwisting.

Terwijl de kritiek op de akte van kennisgeving niet dienstig is. Volgens verzoekende partij zou er geen handtekening op de akte van kennisgeving voorkomen zodat dit zou betekenen dat de bestreden beslissing werd getroffen door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

Bij nazicht bevat de akte van kennisgeving wel degelijk een handtekening van de heer [T.V.], burgemeester, zodat de beschouwingen van verzoekende partij niet correct zijn.

Terwijl de verweerder volledigheidshalve nog laat gelden dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kon verantwoorden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen door een bevoegde ambtenaar voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Terwijl zelfs een onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uitmaakt (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en er uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris op de in het enig middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekende partij niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatieverzoekschrift neerlegde.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn." (zie onder meer: R.v.V. nr 14.713 van 31/07/2008)

Verder meent verzoekende partij dat er geen rekening zou zijn gehouden met diens specifieke situatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft kunnen vaststellen dat de aanwezigheid van

familieleden in België betrokkene niet automatisch recht op verblijf geeft, en verder er een verlengingsaanvraag voor medische redenen werd ingediend.

Gezien het voormelde, kan niet dienstig worden voorgehouden dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk zou zijn.

Terwijl uit het dossier niet blijkt dat verzoekende partij eerder een medische situatie aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis heeft gebracht volgens de geëigende procedures. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft dan ook terecht vastgesteld dat er geen verlengingsaanvraag werd ingediend voor medische redenen en er een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

In zoverre zij wijst op een behandeling en het feit dat deze behandeling niet in het land van herkomst zou kunnen worden voortgezet, dan dient verweerder op te merken dat zij in dat geval ook de geëigende procedures dient te volgen (en aldus een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient in te dienen). Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was dit geenszins gebeurd, en uit het dossier blijkt dat zij dit pas per schrijven dd. 27.09.2018 heeft gedaan.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon hier dan ook geen rekening houden met deze elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verweerder laat gelden dat niets verhindert dat verzoekende partij een verlenging vraagt van de termijn van zijn bevel om medische redenen.

“Uit het feit dat een ernstige zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel het grondgebied te verlaten.” (R.v.V. nr. 23.204 van 19 februari 2009)

Zoals reeds werd aangehaald, werd een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend na het nemen van de bestreden beslissing en per schrijven dd. 27.09.2018.

Er dient te worden opgemerkt dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben t.a.v. het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Immers:

- het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet doet geen rechten en plichten ontstaan,
- het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004),
- een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9 bis of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet.

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist - en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (R.v.St. nr. 166.626 dd. 12.01.2007).

Dienaangaande verwijst de verweerder tevens naar p. 10 van de Omzendbrief dd. 21.6.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

“Het indienen van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf in België heeft in regel geen invloed op de verblijfssituatie van de vreemdeling, en verhindert dus niet zijn effectieve verwijdering indien hij zich illegaal op het grondgebied ophoudt.”

Tot slot verwijst de verweerder naar een arrest van de Raad van State dd. 06.02.2004 :

“Overwegende dat prima facie het indienen van een regularisatieaanvraag opgrond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied van het rijk te verlaten niet opschort, of zou verhinderen dat het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven ; dat het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens haar regelmatig verblijf hieraan geen afbreuk doet ; dat prima facie niet valt in te zien waarom de verwerende partij de ingediende regularisatieaanvraag zou moeten betrekken in de motivering van het bestreden bevel ; ...”

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen”

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van zijn gezondheidsproblemen, maar hiermee geen rekening heeft gehouden en hiernaar geen onderzoek heeft verricht. Hij stelt in zijn land van herkomst geen adequate behandeling te kunnen verkrijgen.

In dit verband, en wat de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, is het nuttig bijkomend te wijzen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een vreemdeling. Deze wetsbepaling weerspiegelt hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, en rekening houdende met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient dus te worden aangenomen dat pas kan worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat voorafgaandelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand en werd onderzocht of deze zich niet verzet tegen de afgifte van een verwijderingsbeslissing. Er dient voorafgaandelijk aan het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten te worden nagegaan of de betrokken vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die maakt dat zijn of haar verwijdering van het grondgebied in strijd komt met artikel 3 van het EVRM.

Het bestuur moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

In het administratief dossier zit een politieverlag van 6 augustus 2018 waarin de lokale politie volgende vaststellingen deed: *“Betrokkene verblijft nog steeds bij zijn familie. Hij dient aan het hart te worden geopereerd. Hij zal op 17.08.2018 bijkomend onderzocht worden door dokter [Z.] in het CHIREC-ziekenhuis.”*

De stukken van het administratief dossier bevestigen dat deze informatie verweerder gekend was bij het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen: *“Er werd geen verlengingsaanvraag voor medische redenen ingediend.”* Uit deze feitelijke vaststelling blijkt evenwel nog niet dat verzoekers gezondheidsproblemen concreet in rekening zijn gebracht en concreet werd nagegaan of deze verzoeker al dan niet verhinderen gevolg te geven aan een verwijderingsbeslissing en het Schengengebied te verlaten. Er blijkt niet dat bij het nemen van de bestreden beslissing de gezondheidstoestand als dusdanig is beoordeeld en in rekening is gebracht. Nergens blijkt dat concreet werd beoordeeld of de verzoekende partij gelet op haar gezondheidsproblemen kan reizen zonder gevaar voor haar leven of haar fysieke integriteit. Evenmin blijkt dat concreet werd nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het herkomstland (cf. EHRM 13 december 2016 (GK), Paposhvili, nr. 41738/10, par. 183). Er blijkt ook niet dat het gegeven dat de betrokken vreemdeling geen verzoek tot

verlenging van de aankomstverklaring indiende, of (nog) geen verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, verweerder vrijstelde van het onderzoek of de gezondheidstoestand een verwijdering van het Schengengrondgebied al dan niet in de weg staat.

Gelet op wat hierboven wordt besproken, stelt de Raad vast dat op basis van de stukken die voorliggen niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, in het bijzonder zijn gezondheidstoestand en de hartoperatie die hij moet ondergaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het verweer in de nota met opmerkingen, waaronder ook nog de opmerking dat verzoeker steeds de verlenging van de termijn van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan vragen, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een bespreking van de andere onderdelen van het middel of van het overige middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS